

ministeriet, og da han kom der, og hvilken Samtale der er foregaaet mellem ham og Jurisdiktionschefen.

Der er imidlertid endnu mere, vi maa vide. Den højtærede Krigsminister har gjort gældende, at Loven ikke er tilsidesat, det er Loven, der er fulgt. Men Dommen om, hvorvidt dette er rigtigt eller ej, ligger ikke hos Krigsministeren, men hos Generalauditøren. Hele Kontrollen, hele Revisionen, hele Ansvaret for Straffemyndighedens Udøvelse i Hæren ligger udelukkende hos Generalauditøren, og han skal, naar Straffelisterne komme ind, hvor man ser, hvad der er begaaet, være den, der oplyser, hvorvidt den Straf, der ved en arbitrær Afgørelse er ikendt, staar i passende Forhold til den Forseelse, der er begaaet, og det er ligeledes ham, der gør opmærksom paa, om en Sag har fundet en arbitrær Afgørelse, hvor den efter de almindelige Regler skulde have været forelagt Krigsretten. I den Henseende skal og maa Tinget have Oplysning, og den eneste, der kan give denne Oplysning, er Generalauditøren. Endelig maa vi have Oplysning om, hvorvidt min ærede Nabo, det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer), har Ret i sin Opfattelse med Hensyn til Paataleretten, en Opfattelse, som synes at være godkendt af den højtærede Krigsminister. Thi er det ærede Medlems Opfattelse rigtig, borttages dermed hele det Grundlag, der hidtil har været gældende for den militære Retspleje.

Jeg har nu motiveret vort Forslag. Det er naturligt, at da et Forslag af denne Natur kom frem, blev det straks betragtet som en Haupt- und Staatsaktion, noget, der skulde gøres et stort Nummer ud af. Ved store Begivenheder er det første Spørgsmaal ellers: Ou est la femme? hvor er Kvinden? I dette Tilfælde kunde man ikke sige det, for man vidste, at der stod ingen Kvinde bag ved, men saa spurgte man: Hvem er Forespørgeren? Der stod blandt Underskriverne Medlemmet for Københavns 3die Valgkreds, det er altsaa — tænkte man — ham, der vil have Sagen frem igen, det er ham, der — det bliver man ved at paastaa, trods min bestemte Protest — vil have Soldaterne i Tugthuset. Lad mig faa Lov at sige endnu en Gang, at som alt foreligger med de formildende Omstændigheder, vilde det være fuldstændig umuligt for en Krigsret at idømme de menige den Straf. Men jeg kan afgive den Erklæring paa Forespørgerens Vegne, at vi ikke noget Øjeblik have tænkt paa at faa Sagen tagen op til

ny Behandling, selv om det kunde ske, men ønske, at den Afgørelse, der er truffen, skal blive staaende saavel for Befalingsmændenes som for de meniges Vedkommende. Men saa gjorde man en anden Betragtning gældende, idet man ikke kunde tænke sig andet, end at der maatte ligge en eller anden Nederdrægtighed skjult bagved, og det var, at naar vi fik alle disse Oplysninger, skulde de bruges til at fremsætte et Forslag til Mistillidsvotum enten mod den høje Regering eller mod den højtærede Krigsminister. Enhver saadan Ting har været vor Tanke fjærn, og man behøver blot at læse Forslaget for at se det. Jeg har konciperet det, og hvis Meningen havde været, at vi vilde have Oplysningerne for, naar de kom, at underkaste dem en Behandling og selv udtale en Dom over, hvad der var sket, havde jeg i Forslaget skrevet, at Udvalget skulde afgive Betænkning. Men det staar der ikke et Ord om. Vi have kun ønsket, at det skulde kunne afgive en „Beretning“, hvilket vil sige, at det skal forelægge for Tinget alle de Aktstykker, der blive forelagte det fra Krigsministeriet eller blive tilvebragte paa dets egen Foranledning.

Da jeg nu har sagt, hvad vi ikke ville: at vi hverken ville have selve Sagen tagen op igen eller et Mistillidsvotum til den højtærede Minister, har man Lov til at spørge, hvad vi da ville. Ja, det har jeg i Grunden allerede sagt. Vi ville have fuldstændig Klarhed i hele Sagen, ville vide alt, hvad der er begaaet af Officererne, og alt, hvad der er begaaet af de menige. Vi ville kende hele den Rolle, den private Ven har spillet i denne Historie. Og vi ville have en Erklæring fra Generalauditøren om, hvorvidt det, der er sket, er i Overensstemmelse med Lov og Ret, og en Erklæring fra Generalauditøren om, hvorvidt den Paastand, der blev gjort gældende af det ærede Medlem fra Højrup, og som synes at have fundet Tilslutning i Krigsministeriet, at Krigsministeren, Administrationen har Paataleretten, er rigtig eller ikke. Ærede Medlemmer ville heraf se, at det Forslag, vi have stillet, er et fuldstændig neutralt Forslag, der ikke har det allerringeste med Partipolitik at bestille, og i Overbevisningen om, at det vil blive opfattet paa samme Maade af alle ærede Medlemmer, nære vi det tillidsfulde Haab, at det høje Folketing ved denne Lejlighed, ligesom det mærkelig nok er sket flere Gange i denne ordinære Samling, med fuld Enighed vil slutte sig om Forslaget.